La ordinea zilei

ACERBA LUPTĂ PENTRU PUNCTE F.I.S.!

A rămas doar foarte puțin timp pînă cînd schiorii noștri vor trebui să arate PE ZĂPADĂ că s-au pregătit cu seriozitate PE USCAT, așa cum ne-au dat adeseori de înțeles. S-a muncit după planuri mai amănunțite ca oricînd, a fost instaurat un cadru organizatoric mai stabil și mai eficient, fiecare antrenor și sportiv știind ce are de făcut. În sfîrșit, s-a spus, criteriul valoric a devenit fundamental, s-a renunțat la sportivi fără perspectivă, s-au efectuat selecții mai severe, proces care a triat și antrenorii răspunzători de destinele loturilor naționale.

Apropiatele concursuri înseamnă primele scadențe.

Scadențe care trebuie privite dintr-un unic punct de vedere: CEL AL COMPETITIVITĂȚII INTERNAȚIONALE.

Altfel spus, biatloniștii trebuie să ajungă unde au mai fost, adică să cucerească puncte olimpice și medalii la campionatele mondiale, schiorii alpini să recucerească mai întîi supremația balcanică (semnificativă acum, cînd schiorii bulgari și cei iugoslavi au devenit forțe ale schiului european); pe același traseu, e necesar ca alergătorii pe schiuri să atace, la rîndul lor, cu rezultate promițătoare, obiectivele intermediare (Balcaniada, concursul preolimpic, eventual Universiada de iarnă) de pînă la Jocurile Olimpice de iarnă.

În acest context, problema fundamentală a schiorilor alpini, de pildă, este, pentru sezonul care începe, **acumularea la concursurile din țările învecinate de puncte F.I.S.**, semn al valorii europene și mondiale. Sau altfel spus: cine nu este în stare să intre în posesia grăitoarelor punctaje F.I.S., conferite NUMAI ÎN CONCURSURI INTERNAȚIONALE DE ANVERGURĂ și care alcătuiesc configurația clasamentelor F.I.S. (după un model asemănător cu clasamentele computerizate ale tenismanilor), ei bine, acela nu este competitiv în schiul de performanță. Punctajul F.I.S. oferă schiului alpin internațional caracterul de „societate de elită" unde pătrund greu noi membri dar care, odată intrați, se bucură de privilegii: numere de start avantajoase, posibilitatea de a înscrie gratuit în concursuri pentru „Cupa Europei" și „Cupa Mondială" un număr mai mare sau mai mic de compatrioți, de a organiza în țară concursuri cu punctaje F.I.S. etc.

De la ce nivel pleacă schiorii noștri, în noul sezon, știut fiind că, pe baza principiului de calcul computerizat, punctajul cel mai mic e și cel mai bun? Iată-l: Z. Balasz — 70 p, V. Podaru — 75 p, M. Biră — 88 p, C. Portik — 92 p. Ce salt trebuie să facă ei ÎN ACEST SEZON ne-o spune faptul că, de pildă, în „Cupa Europei", pot participa pe cheltuiala organizatorilor numai performerii care nu acumulat punctaje de cel mult 44 puncte F.I.S. Carmen Koszma are 115 p, dar în concursurile amintite pot fi invitate doar schioare cu cel mult 88 p!

Iată pentru ce nici o participare la concursuri importante în Bulgaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Polonia nu trebuie ratată din punctul de vedere al îmbunătățirii performanței. Ele trebuie încheiate cu REZULTATE BUNE și deci soldate cu ACUMULĂRI DE PUNCTE F.I.S.!

Radu TIMOFTE

DEZVOLTAREA BAZEI DE MASĂ ȘI LĂRGIREA ARIEI DE SELECȚIE NU TREBUIE SĂ FIE BARATE DE FACTORI LIMITATIVI ARTIFICIALI!

este de părere Ion Balcăza, președintele C.J.E.F.S. Neamț

OPINII DIN TEREN, DE LA MASA DE LUCRU

Printre factorii principali direct implicați în realizarea concretă a politicii sportive în țara noastră se află președinții consiliilor județene pentru educație fizică și sport și secretarii federațiilor de specialitate. Iată de ce considerăm că opiniile lor, ale unor oameni confruntați cu viața practică imediată, trebuie cunoscute și luate în seamă ca o importantă contribuție la implantarea concepției generale despre mișcarea noastră sportivă, precum și la rezolvarea multitudinii de probleme pe care activitatea cotidiană le ridică. Firește că unele din părerile lor pot fi influențate sau limitate de raza locală de acțiune, dar acest lucru nu scade din valoarea ideilor exprimate.

Pentru astăzi, ne-am adresat unuia dintre activiștii mai tineri, a căror viziune este mai proaspătă și care pot realiza un aport însemnat la bunul mers al domeniului sportiv. Ne-am adresat deci președintelui **C.J.E.F.S. Neamț, ION BALCĂZA.**

— Dacă ar fi să alegeți între un campion sau o mie de oameni care fac sport, ce ați alege?

— Afectiv, opțiunea mea ar merge spre cei o mie, dar știind cît de greu se găsește și se crește un campion, mi l-aș alege pe acesta, rămînîndu-mi strădania de a convinge, pe urmă, alți o mie de oameni s-o pornească pe calea exercițiului fizic.

— Trebuie să înțelegem că munca de propagare a sportului în mase e mai puțin grea decît aceea de formare a unui performer?

— Nicidecum. Dar sînt două lucruri distincte, cu legături indubitabile pe care însă nu trebuie să le fetișizăm. Am să vă dau un singur exemplu, din care se vede cum unele măsuri care se vor stimulative dau efecte contrare. Iată, de pildă: un județ mare, cu multe unități economice, școlare și un puternic centru studențesc, se situează în clasamentul „Daciadei" pentru sportul de masă, să zicem, pe locul 25. Alt județ, vecin, cu un potențial net inferior, se clasează pe un loc fruntaș. Cînd se face analiza, primul județ este viu criticat (în primul rînd de organele locale). Factorii de răspundere în sport se întreabă cum de au reușit alții și ei nu? Și ajung la concluzia că județul luat drept etalon, neavînd sarcini deosebite în sectorul performanței, pregătește sportivi în secțiile înființate pentru... performanță, nu-i legitimează și concurează cu ei în întrecerile sportului de masă. Iată la ce duce o întrecere destul de arbitrară (mă refer la clasamentele pe județe): etapele pe asociații, pe localități se organizează uneori formal, cu mult mai puțini tineri față de cîți ar putea să participe, pentru că și așa la finale se duc doar cei ce fac antrenamente în secțiile de performanță. În acest fel, în loc să se dezvolte, baza de masă se îngustează. Dacă totuși clasamentele vor fi menținute, atunci firesc ar fi ca județele să fie împărțite în 2—3 categorii după criterii bine stabilite. Punctajul actual, pentru sportul de masă, deformează realitățile. Dacă în 10 sporturi un județ se clasează de zece ori între locurile 7—10 primește 0 puncte, iar cînd un alt județ se clasează la un singur sport pe locul 2 sau 3, iar la celelalte nouă discipline obține doar locurile 35—40, este totuși propulsat înaintea celuilalt județ. Și nu-i corect. Normal ar fi ca punctele să fie acordate de la 1 la 41.

— Revenind la sportul de performanță, cum vedeți problema lărgirii ariei de selecție?

— Dorim din tot sufletul să extindem raza selecției, dar din păcate sîntem uneori nevoiți s-o îngustăm, din cauza apariției unor factori limitativi, dintre care voi menționa doar cîțiva: convingem tot mai greu părinții unor copii să-i lase la cluburile sportive, la centrele de perfecționare; ridicarea nivelului de învățămînt la comune (un factor pozitiv) micșorează numărul copiilor care vor veni la școlile din orașe (unde condițiile de pregătire sportivă sînt mai bune); statutul elevului sportiv nu este deplin acordat cu cerințele marii performanțe (bugetul de timp, neconcordanța dintre reglementările școlare și cele sportive, lipsa unor obligații ferme pe plan sportiv pentru conducerile școlilor și diriginți etc.). Și iată, ca o culme a contradicției, instrucțiunile nu permit cluburilor să acorde abonamente pentru copiii din zonele apropiate orașelor (care, cu tot timpul pierdut, ar accepta să vină astfel la antrenamente). Aceste instrucțiuni prevăd că abonamentele pot fi acordate doar dacă copilul locuiește la o distanță mai mare de 2 km de baza sportivă, dar în perimetrul orașului. Instrucțiunile sînt făcute pentru București și cîteva orașe mai mari, în rest avînd un rol negativ, nepermițînd cluburilor să distribuie abonamente nici copiilor din comunele suburbane, îngustînd astfel aria de selecție.

— S-a născut cîndva speranța că de pe apele lacului de acumulare Bicaz se vor putea recruta excelente canotoare. Ce s-a ales din acest vis?

— Am să vă răspund indirect, menționînd că unele federații duc, de la o vreme, o politică păgubitoare sportului de performanță. Preocuparea lor a început să se limiteze la loturile naționale, chiar și atunci cînd, după o perioadă de timp, performanțele pornesc să scadă, ca o consecință, și la acest nivel. Un exemplu: secția de canotaj fete a clubului Ceahlăul din Piatra Neamț este singura secție de nivel olimpic din județ. Dincolo de problemele de buget, încadrare, bază materială (foarte importante și rezolvate doar parțial), abordăm un alt aspect care produce îngustarea bazei sportului de performanță. În ultimul timp, obiectivul secției, fixat de federație, este să furnizeze lotului olimpic 2—3 sportive. În anii 1981 și 1982 clubul și-a realizat sarcina și a primit buget corespunzător. La finele anului 1982, antrenorul lotului hotărăște (de ce hotărăște singur e altă problemă!) că sportivele clubului Ceahlăul nu mai sînt bune și le exclude din lot. Oricum, nu poate fi vina clubului, unde fetele nu s-au pregătit mai mult de 1—3 săptămîni. Atunci cine a greșit? Deci secția nu va mai fi încadrată la nivel olimpic și finanțarea ei se va reduce, deși abia s-au aprobat două norme de antrenori, care în aceste condiții vor fi lipsiți și de condițiile modeste de pînă acum — echipament, ambarcațiuni, salupe etc. Și încă ceva. Sportivii de la cluburi nu vor putea niciodată depăși pe cei aflați în pregătire la loturi, din motive lesne de înțeles, și în acest fel scade interesul pentru campionatele interne. De fapt, pe măsură ce trec anii, campionatele interne de canotaj (ultimul, din septembrie, de la Snagov, este pilduitor) se desfășoară formal. Ca să se poată decerna titlurile de campioni, se înscriu fictiv la start mai multe echipaje, dar probele sînt efectiv parcurse de 3—4 echipe! Mergînd așa lucrurile, secțiile cluburilor care nu pot asigura pregătirea la nivel de lot vor avea un rol din ce în ce mai redus în aria performanței. Deși nu aș dori să se întîmple așa, cred că unele se vor desființa. Ar fi poate mai bine ca federația să facă o dezbatere cu județele implicate, pentru a găsi soluțiile cele mai bune.

Victor BĂNCULESCU

LA TÎRGOVIȘTE, TRADIȚIA ATLETICĂ SE FĂUREȘTE AZI

● Un campion la disc în 1915 ● Locul 2 printre juniori în 1982 ● Trei candidați olimpici într-un singur sezon

Tîrgoviștea și județul Dîmbovița nu se pot lăuda cu o tradiție prea bogată, chiar dacă inginerul Alexandru Boriga (a cărui statistică este, probabil, unică în țară) poate dovedi, negru pe alb, că vechea Cetate de scaun este al doilea oraș din țară, după București, care a avut campion național la atletism. Alexandru Manolescu, de la Societatea sportivă Mînăstirea Dealului, campion la aruncarea discului în 1915, la a doua ediție a campionatelor țării, nu poate fi numit însă un deschizător de drumuri, de tradiție, pentru simplul motiv, că... n-a prea avut urmași, atletismul dîmbovițean menținîndu-se ani mulți, așa cum spunea **Ion Grecu**, secretarul C.J.E.F.S., „pe linia mediocrității", afirmația cuprinzînd și trecutul recent.

Trecutul recent se oprește însă la începutul lui 1982, pentru că acum, aproape de încheierea anului sportiv, județul are în fruntea clasamentului celor mai buni 10 sportivi doi atleți: **Cristina Vlăsceanu** și **Maria Vlăsceanu** (surori), nume care și-au cîștigat o oarecare notorietate în atletismul nostru tînăr. Ambele au îndeplinit, în acest an norma de maestru al sportului. Cristina (născută în 1967, deci junioară de categoria a II-a) a stabilit două recorduri naționale, la 300 mg — 43,06, și la 400 mg — 59,71, cîștigînd și titlurile de campioană națională atît la junioare II, cît și la junioare I. Tot ea a ocupat locul 4, la un... deget de podium, la „Concursul Prietenia", dificilul examen internațional al juniorilor noștri, unde mai are drept de participare încă doi ani. Sora cea mare, Maria (20 de ani) este, după rezultate, a treia specialistă din țară la 100 mg (13,59) și campioană de tineret la heptatlon. Două titluri de campioană națională de junioare I a cîștigat **Alexandra Popescu** (100 și 200 m), ale cărei performanțe (12,08 și 24,33) i-au adus clasificarea sportivă de „candidat olimpic", categorie în care mai figurează **Florica Deaconescu** și **Mariana Dușe**, prima fiind alături de Vlăsceanu, Popescu și Viorica Manolache componentă a ștafetei de 4×100 m, campioană de junioare a țării. Doi maeștri ai sportului și trei candidați olimpici într-un singur sezon, iată, la nivelul performanței, o realizare evidentă, care justifică afirmația făcută cu mîndrie la C.J.E.F.S. că 1982 a fost „cel mai bun an din întreaga istorie a atletismului dîmbovițean". Să mai notăm că în concursul republican pe echipe al juniorilor de categoria a II-a, reprezentativa județului a dominat net zona a V-a (Prahova, Ialomița, Călărași, Giurgiu, Teleorman), promovînd într-o categorie superioară.

★

Rezultatele de mai sus n-au venit din senin, ci sînt rodul muncii. Este interesant de subliniat că toate numele amintite se leagă de un singur club (C.S. Tîrgoviște, unitatea atletică centrală, la nivel de seniori, a județului) și de un singur antrenor, EUGEN RĂDUCĂNESCU. Cunoscutul tehnician bucureștean s-a dovedit un animator și un catalizator al energiilor dintr-o zonă aproape virgină din punct de vedere atletic, obținînd, după cîțiva ani de pionierat, rezultate care îi răsplătesc investiția de pasiune și profesionalitate. Locul 2 ocupat de C.S. Tîrgoviște la campionatele naționale de juniori I (după C.S.Ș. Steaua) i se datorează în exclusivitate.

Rezultatele „de reprezentare" ale C.S. Tîrgoviște nu trebuie să lase de înțeles că totul merge ca pe roate, pretutindeni. Clubul sportiv școlar din Tîrgoviște are 4 norme, dar funcționează cu numai 2 profesori stabili (**C. Pascu** și **C. Stanciu**), jumătate din catedră fiind acoperită prin supliniri care se schimbă anual. Nu-i de mirare, în aceste condiții, că clubul școlar nu este ce ar trebui să fie, o pepinieră pentru C.S. Tîrgoviște, atîta timp cît el lucrează mai mereu cu jumătate din capacitate. (La această oră una din norme este ocupată de o profesoară cu specializare handbal...). Secția centrală de juniori a orașului și a județului, care are și cele mai bune condiții (buget, bază, calendar) n-a reușit — este opinia C.J.E.F.S. — să „justifice cheltuielile materiale și morale care se fac, pentru această unitate, la nivel județean".

Situația este similară la C.S.Ș. Găești (2 norme), unde prof. Dumitru Ungureanu formează atleți (Ion Teodor a trecut recent la Dinamo, Nicolae Mindu este unul din bunii juniori din țară la 400 mg), iar prof. **Filofteia Precu** „lucrează" de ani de zile într-o veșnică perspectivă... neîmplinită. Mai productive sînt secțiile de la Centrul de antrenament Moreni (unde activează, cu numai un sfert de normă, **Romi Goicea**) sau de la **Metalul Tîrgoviște**, unde Ștefan Nae lucrează voluntar!

★

Un mănunchi de rezultate deloc neglijabile — care nu aparțin tuturor! — așează Dîmbovița înaintea unor județe cu tradiție mai bogată, cu posibilități superioare (număr de unități, cadre specializate, bază materială). Am vrea să credem că performanțele din 1982, care au creat un climat favorabil atletismului, se vor constitui cu adevărat într-un început de tradiție și forță atletică. După Conferința pe țară a mișcării sportive au fost luate unele măsuri pentru ridicarea nivelului atletismului, pentru a-l face cu adevărat un sport prioritar. Calendarul județean este bogat, de invidiat, cu numeroase competiții specifice care angrenează un număr mare de copii („Cupa Vlăstarul", „Cupa Preda Iamandi", „Cupa școlarului", „Ziua săritorului", a sprinterului, a semifondistului, campionatul județean al copiilor etc.). La nivelul județului au fost nominalizate 92 de școli pentru depistarea copiilor cu aptitudini pentru atletism (în probele nominalizate pentru acest județ — lungime, garduri, semifond); **Inspectoratul școlar a repartizat 9 cercuri școlare de atletism la clasele I—IV; în 1982 a existat o colaborare mai strînsă între organul diriguitor al activității sportive județene și factorii cu atribuții.**

Toate acestea exprimă o realitate: la Tîrgoviște atletismul este în creștere. Mai sînt încă multe de făcut, începînd cu asigurarea unei baze materiale corespunzătoare, a asistenței medicale (există cabinet de medicină sportivă, dar nu există medic...) și, nu în ultimul rînd, cu crearea unei atmosfere de muncă la toate unitățile, în rîndul tuturor cadrelor atletismului, pentru ca rezultatele din 1982 — notabile în primul rînd prin raportarea la slăbiciunea anterioară și nu la cerințele puse în fața întregului atletism românesc — să reprezinte doar un început și nu un vîrf care să trezească, peste ani, nostalgii.

Vladimir MORARU

Cronica IERNII

● Patinaj la lumina... arcului voltaic ?!? ● Sania de concurs, o promisiune (încă) neonorată ● A treia reprezentativă de hochei a României (20 de ani) în acțiune!

● PATINAJ

Nu toate, dar, oricum, multe drumuri duc acum la Floreasca: **patinoarul și-a redeschis porțile!** Și, ca de obicei, chiar de la inaugurare, sute și sute de copii și tineri din întreaga Capitală vin aici, în locul unde mai în joacă, mai în serios, se supun de bună voie terapiei sportului de iarnă.

Iată-ne, la rîndu-ne, ieri, vizitatori matinali ai acestui punct de mare interes. Și, ca vechi cunoștințe, ne-am reîntîlnit cu obișnuita bună dispoziție. Una însă parțială, pentru că plăcerea de a patina este condiționată, la Floreasca, de... planul de producție al atelierului mecanic aparținînd I.A.P.I.T.!! Semnalam anul trecut — și iată-ne **obligați să revenim! — că Întreprinderea de agrement, prestări industriale și turism, proprietara patinoarului, a găsit cu cale să-și instaleze atelierul de confecționat aparatură metalică de agrement CHIAR ÎN INCINTA PATINOARULUI!?!** Și dacă anul trecut la patinoar se asamblau doar piesele prelucrate în alte părți, în prezent toate acestea se și confecționează aici! La doi metri de gheață, **clocănituri, fulgere de sudură, vociferări stridente, care însoțesc montajul pieselor, poluează sonor momentele de recreare ale micuților patinatori. Numai că atelierul mecanic din aer liber „atacă" și mai departe! Pe aleile frumosului parc din fața patinoarului au început să circule camioane de 8—10 tone, încărcate cu materiale. Trec hurducînd, iar la întoarceri strivesc sub roți peluzele de iarbă.**

De ce nu este mutat acest atelier din zonă, iar spațiul redat activităților pentru care a fost inițial conceput? Mister! De neînțeles, pentru că I.A.P.I.T. are repartizat un teren adecvat la Străulești, lîngă propriul depozit de materiale, pentru atelierul cu pricina. Este adevărat că în acest caz angajații săi ar trebui, probabil, să se scoale ceva mai de dimineață... (Gh. ȘTEFĂNESCU).

● SANIE

ACTIVITATEA DE MASĂ la sanie are, firesc, proporții mult sporite față de cea de performanță. La această stare de fapt contribuie, în primul rînd, faptul că iubitele săniuțe de pe derdelușurile copilăriei fiecăruia dintre noi nu sînt atît de pretențioase. În multe locuri, ele sînt realizate artizanal și corespund cerințelor pentru care sînt făcute. Din plin. În schimb, aria de practicare a performanței în această disciplină este mult diminuată din cauza lipsei de sănii adecvate obținerii unor viteze sporite pe scocurile speciale. C.N.E.F.S. și Federația de bob-sanie au făcut din vreme demersuri pe lîngă Ministerul Economiei Forestiere, dar I.P. Reghin, unitatea care a primit însărcinarea de a construi sănii de concurs, nu și-a onorat obligațiile de a produce cele **100 de aparate** care nici pînă acum n-au apărut în magazinele de specialitate. Nu-i **păcat de zecile de mii de copii care iau startul la „Săniuța de argint", la „Cupa pionierilor" la atîtea concursuri județene, întreceri ale căror cîștigători nu pot promova și evolua, pe sănii de concurs ?!? Nu de alta, dar o asemenea sanie din import costă 3000 lei, iar fabricarea în țară ar rezolva o sumedenie de probleme...**

● HOCHEI

SPRE DEOSEBIRE DE ALȚI ANI, hocheiul prezintă în **acest sezon trei echipe reprezentative în arena internațională. Alături de tradiționalele participări la Campionatele mondiale (grupa B) și la Campionatul european de juniori (tot grupa B), o selecționată română va fi prezentă și la campionatul mondial de juniori mari (20 de ani), (grupa C). În vederea acestei întreceri, a cărei organizare cade în sarcina forului nostru de specialitate (București, 1—10 martie), această reprezentativă și-a început pregătirile printr-un stagiu efectuat pe patinoarul acoperit din Galați, prilej cu care a susținut și două jocuri, cu echipa locală Dunărea. Scoruri: 6—5 și, respectiv, 5—3.** Primul pas, cu dreptul.

● SCHI

SCHIORI ROMÂNI LA MURMANSK. Un lot de schiori fondiști și biatloniști se află, de cîteva zile, la Murmansk (U.R.S.S.), unde participă la un stagiu de pregătire pe zăpadă, alături de specialiști ai genului din mai multe țări socialiste. Antrenorul coordonator al lotului, **H. Ilieșu**, și secunzii săi, **C. Arghiropol** și **N. Berbecaru**, au la dispoziție următorii sportivi și sportive: **Iuliana Popoiu, Ileana Hangan, Valeria Badiu, Viorica Vrășmaș, Angela Rișnoveanu, Ion Lungociu, Gyula Kiss, Vasile Băjenaru, Gheorghe Berdar, Vasile Magda, Francisc Foriko** și **Vladimir Todașcă.**

Din viața secțiilor

DE LA RINGUL SĂTESC LA A.E.M.

Iată o unitate despre care iubitorii boxului abia de au apucat să afle cîte ceva și care și-a și înscris numele printre furnizoarele de campioni ai României pe anul în curs! În palmaresul finalelor de anul acesta ale campionatelor naționale figurează și numele noilor posesori ai centurilor tricolore Mihai Ciubotaru (campion la cat. semimijlocie) și Dumitru Senciuc (la cat. mijlocie). Dacă despre primul se mai cunoșteau unele lucruri, despre cel de al doilea chiar că numai concetățenii săi credeau că vizează atît de sus, în timp atît de scurt.

Noile vedete ale boxului nostru aparțin unei modeste, dar harnice, secții de box din Timișoara, ținînd de asociația sportivă A.E.M. Cu prilejul vizitei noastre, despre configurația secției și țelurile ei ne-a vorbit un mare iubitor de box, Florian Coste, contabilul-șef al Întreprinderii de aparate electrice de măsurat (IAEM), secretarul asociației sportive AEM. Dorind să știm cum își duce viața secția de box, am aflat că aceasta este singura secție a asociației care își are baza în chiar incinta întreprinderii timișorene.

Într-o sală de antrenament, deocamdată modest utilată, tineri muncitori (care vor să urmeze pilda lui Ciubotaru sau Senciuc) se pregătesc sub atenta supraveghere a antrenorilor Ilie Koos (care i-a dat pe cei doi tineri campioni, dar și pe semigreul Vasile Bota) și Constantin Ștefănescu, care a și reușit să dea lotului național de juniori pe ușorul Vasile Chifan. Mai există aici și Pătru Cojocaru, un foarte bun boxer al anilor '70, care ar putea transmite din bogata sa experiență în activitatea competițională, dar care se lasă greu convins să dea pe la sală. Păcat...

Președintele secției de box AEM, maistrul Gheorghe Manciu, a subliniat valoarea unei frumoase inițiative locale. Cunoscutul antrenor Radu Lavric, care a lucrat o vreme la secția U.M.T., conduce acum un centru experimental pentru copiii sătenilor din comuna Cărpiniș, pe drumul spre Jimbolia. Acolo, vreo 20 de copii pînă la 14 ani se inițiază în tainele boxului, beneficiind de asistența materială a asociației timișorene AEM, iar cînd vor mai crește, poate vor deveni muncitori la IAEM, ba poate chiar și boxeri în secția asociației care le-a ghidat primii pași în sportul de performanță. (vib.)

INCREDIBIL – DAR ADEVĂRAT!

Un club specializat în box, alte două secții, nouă antrenori — și Galațiul este fără echipă în campionatul de juniori!

Se știe că portul dunărean Galați a lansat, de-a lungul anilor, în circuitul performanței românești o pleiadă de boxeri valoroși, fiind unul dintre cele mai productive centre pugilistice ale țării. Se știe că orașul de la Dunăre dispune de o puternică bază materială și umană: **un club specializat, două secții importante în cadrul cluburilor Dunărea și Oțelul, patru săli de antrenament excelent dotate și NOUĂ antrenori și instructori.** Ei bine, cu toate acestea, boxul gălățean se află de o bună bucată de vreme într-un evident regres, chiar dacă la ora actuală mai există acolo boxeri ca **Donici, Panait** sau **Gavrilă. Îngrijorătoare și intolerabilă este situația juniorilor (un singur titlu de campion anul acesta). Inadmisibil apare faptul că, pentru prima dată în ultimii 10 ani, ECHIPA DE BOX A ORAȘULUI NU PARTICIPĂ LA CAMPIONATUL NAȚIONAL DE JUNIORI** și aceasta pentru simplul motiv că cele 3 secții nu au putut încropi o **ECHIPĂ** completă. Incredibil, dar adevărat!

Cauzele acestor stări de lucruri rezidă — așa cum ne-au spus și tehnicienii C.J.E.F.S. Galați — în spiritul funcționăresc și deci păgubitor instaurat în secțiile de performanță din oraș, comoditătii și unei selecții necorespunzătoare practicată în anii din urmă.

Telemac SIRIOPOL — coresp.

P. S. În scopul redresării situației, în ultima vreme s-au luat o serie de măsuri organizatorice și disciplinare. Salutăm în primul rînd revenirea în activitate a reputatului tehnician **Petre Mihai** și a fostului său elev **Octavian Amăzăroaie**, cărora li s-a încredințat din nou pregătirea tinerilor boxeri.

HOCHEIUL ARE ȘI ALTE CLASAMENTE; CE ARATĂ ELE?

● Echipa Steaua, lideră autoritară, mai distanțată ca oricînd de urmăritoare ● Prima linie de atac a steliștilor — pe primele 3 locuri ale clasamentului golgeterilor ● O situație care te pune pe gînduri: în 24 de meciuri — 100 de minute de eliminare pentru Sandor Gall (S. C. Miercurea Ciuc)

Un campionat, mai ales cel de hochei, poate fi mai bine înțeles și, în consecință, judecat și prin prisma cifrelor.

Iată, spre exemplu, toată lumea din jurul patinoarelor afirmă că în actualul sezon Steaua a dominat lupta din campionat cu mult mai multă claritate decît în edițiile precedente. Și acest lucru nu este probat numai de diferența de puncte față de principalele sale urmăritoare (10 înaintea lui S.C. Miercurea Ciuc și, ca niciodată, 20 înaintea lui Dinamo!), ci și de alte argumente de ordin statistic. **Steaua este echipa care a marcat numărul cel mai mare de goluri** (167 în 24 de jocuri, ceea ce înseamnă o medie de 6,91 goluri pe joc), primind, de asemenea, **cele mai puține puncte: doar 71,** deci 3 goluri pe meci. Este, orice s-ar spune, un bilanț cifric bun și aceasta spre meritul nu numai al jucătorilor, ci și al antrenorilor **I. Ganga** și **N. Zografi**, cărora, la început, le-a fost coleg și **Ion Gheorghiu**, absent o bună bucată de timp fiind bolnav, dar revenit la echipă. În legătură cu echipa Steaua și cu superioritatea manifestată de ea în acest început de sezon să notăm că **primele 3 locuri în clasamentul golgeterilor sînt ocupate de 3 jucători ai acestei formații.** Ba chiar de componenții primei linii de atac a echipei și a reprezentativei țării: 1. **Traian Cazacu** 61 (39 goluri+22 pase de gol); 2. **Vasile Huțanu** 44 (18+26); 3. **Alexandru Hălăucă** 42 (30+12). În continuare, în acest clasament se află: 4. **Alexandru Solyom** (Dinamo) 34 (19+15); 5. **Doru Tureanu** (Dinamo) 34 (18+16). Fapt foarte curios: în primele 10 locuri nu se află decît doi jucători ai echipei **S.C. Miercurea Ciuc** (locurile 8 și 9, **Gereb** și **Todor** cu 24 de puncte ambii), **ceea ce este un argument foarte convingător pentru jocul colectiv, bine studiat tactic, al acestei echipe foarte omogene valoric.** În schimb, **sînt patru dinamoviști** (alături de cei doi citați mai înainte se mai află **Pisăru — locul 7 cu 24 p** și **Costea — locul 10 cu 20 p**), lucru care scoate în evidență slăbiciunile defensivei dinamoviste care a primit 120 de goluri. **Așa că toate eforturile ofensive ale echipei Dinamo s-au năruit din cauza slăbiciunilor din apărare, ceea ce explică și faptul că această echipă are un golaveraj negativ: 108—120.**

„Clasamentul" jucătorilor cel mai puțin disciplinați îl are în frunte pe **Sandor Gall (S.C. Miercurea Ciuc)** cu 100 de minute de eliminare în cele **24 de meciuri, mult prea mult, mai cu seamă pentru un jucător care de atîtea și de atîtea ori a fost avertizat și chiar sancționat pentru jocul său neregulamentar. Îl urmează Traian Cazacu, liderul golgeterilor, el foarte nervos,** pus mereu pe proteste sau gata să riposteze la orice gest nesportiv al unui adversar. El a cumulat 94 de minute de eliminare, ceea ce este enorm pentru un atacant. Pe celelalte locuri: **Ion Berdilă** (Dunărea) 66 minute; **Ion Justinian** (Steaua) 51 minute și **Al. Solyom** (Dinamo) 46 minute. Pe echipe, ordinea clasamentului real este... inversă, ultima clasată fiind cea mai... cuminte formație: **1. Dunărea 306 minute, 2. Dinamo 308 minute, 3. S.C. Mircurea Ciuc 340 minute și 4. Steaua 313 minute. (c. a.)**

DE CE RĂMÎN (doar) „LOCALE" MULTE INIȚIATIVE VALOROASE?

Rezultatele obținute în numeroase județe arată că generalizarea unor acțiuni de larg interes în rîndurile iubitorilor de sport ar contribui în mare măsură la o activitate mai eficientă

Sportul de masă cunoaște (în ciuda unor serioase neajunsuri, despre care se vorbește adesea, întemeiat) o dezvoltare remarcabilă, exprimată nu atît de cifre și statistici, cît — mai ales — prin acele imagini reconfortante, pline de frumusețe, care ne întîmpină de fiecare dată cînd pășim pe terenurile și în sălile de sport. Ne întîlnim, de fapt, cu o realitate care înseamnă NOI dimensiuni și o NOUĂ calitate ale reușitelor înregistrate, îndeosebi în ultimii ani, în acest domeniu de binecunoscută importanță social-educativă în pregătirea multilaterală a tineretului, a maselor largi de oameni ai muncii. O realitate la care s-a ajuns și datorită spiritului de INIȚIATIVĂ, de promovare a NOULUI, de valorificare a celor mai eficiente EXPERIENȚE de care au dat și dau dovadă mulți slujitori ai SPORTULUI.

Așa au apărut, în amplul calendar al sportului de masă, numeroase competiții, acțiuni și manifestări pe care ne-am obișnuit să le numim — poate impropriu — inițiative locale, a căror contribuție, mai ales prin desfășurarea etapelor de masă, la răspîndirea ideii de mișcare în aer liber, de practicare a exercițiilor fizice, sportului și turismului nu mai are, credem, nevoie de alte sublinieri. Pentru început — un singur exemplu: „Festivalul sportului muncitoresc", organizat (la 8 discipline) la Piatra Neamț cu participarea a peste 30 000 de tineri! O inițiativă pe care, e drept, o regăsim, sub forme specifice, în județele **Dolj, Argeș, Gorj**, în municipiul **București... Dar, de ce nu în toate județele?** Ajungem, astfel, la întrebarea: **„Cum sînt extinse, la nivelul cerințelor, inițiativele atît de valoroase, care au apărut, într-un județ sau altul, în domeniul sportului de masă?"** Răspunsul este, încă, departe de a fi satisfăcător...

Cît de frumos este festivalul sugestiv intitulat: **„Fetele de pe Tîrnave"!** Se mai organizează astfel de manifestări în județele Dîmbovița, Bistrița-Năsăud sau Vrancea, poate și în altă parte, dar exemplele sînt mult prea puține. Am putea continua cu „Chemarea toamnei", acțiune de amploare cu care, pe bună dreptate, se mîndresc sibienii (doar ei!), cu „Maratonul sănătății", unul dintre cele mai frumoase succese ale harghitenilor, Festivalurile sportive care își făuresc o trainică tradiție la **Slănic Moldova** și **Botoșani**, cu **„Cupa Teleormanul"** sau cu acel exemplar (din cîte știm singular!) Festival al sporturilor tehnico-aplicative, organizat la **Tg. Mureș** cu rezultate deosebite — peste 1 500 de participanți...

Toate aceste inițiative locale, prea puțin extinse, nu au „secrete", generalizarea lor este larg accesibilă în toate județele. Și atunci, de ce rămîn (doar) „locale" aceste inițiative? Organele sportive, factorii cu atribuții din județe, orașe, sate și comune au cuvîntul! Recent, secția de specialitate din cadrul C.N.E.F.S. a avut, la rîndul ei, ...inițiativa de a elabora și difuza organelor și organizațiilor sportive din teritoriu o Culegere cuprinzînd, în cîteva zeci de pagini, cele mai frumoase și eficiente acțiuni întreprinse în județe pentru îmbunătățirea substanțială a sportului de masă. Ce păcat ar fi ca această lucrare să rămînă, nedeschisă, în rafturile bibliotecilor! Mai ales **că, să nu uităm, sînt destule județe în care se apreciază că sportul de masă nu se dezvoltă corespunzător condițiilor și cerințelor actuale** (Ialomița, Galați, Călărași, Caraș Severin, Covasna...).

Ne exprimăm convingerea că în aceste județe, ca și în celelalte, preluarea, generalizarea unor asemenea inițiative ar contribui în mare măsură la o mai eficientă activitate de cuprindere a întregului tineret, a maselor largi de oameni ai muncii în practicarea sistematică, organizată a exercițiilor fizice, sportului și turismului. Sezonul de iarnă ar putea fi un excelent prilej pentru începutul temeinic al unei asemenea ample acțiuni de generalizare a celor mai valoroase inițiative locale. N-ar trebui așteptată însă căderea zăpezii!...

Dan GÂRLEȘTEANU

Repere

Au cuvîntul tehnicienii

„CRIZĂ DE ANTRENORI" ÎN JUDO-UL NOSTRU?

Am constatat la campionatul european de judo pentru juniori de la Tîrgoviște o excelentă dotare tehnico-materială. Prin comparație, îmi amintesc de condițiile precare în care am început predarea judoului, pe vremea cînd nu existau arbitri, iar concursurile se desfășurau pe saltele de lupte. Astăzi am întîlnit tatami moderne, cronometre electronice și arbitri imparțiali (din aproape toate țările Europei).

Privind cu ochiul tehnicianului, îmi pare rău că sportivii noștri nu au fost pregătiți suficient. Ei nu posedă un bagaj prea voluminos de procedee tehnice și în special nu știu să aplice ce știu în competiție. Angajarea într-un concurs european nu este nici randori nici kata, ci o luptă dîrză. Judoka din lotul național tatonează realizarea procedeelor tehnice fără eficiență finală și nu au nici măcar rezistența (obținută printr-o pregătire fizică susținută) care să le permită continuarea luptei în condiții de efort prelungit.

Ne întrebăm: e vorba de o „criză de antrenori"? Analizînd calitățile antrenorilor de la loturile naționale, constatăm (de-a lungul anilor) că se recrutează elemente care nu au o pregătire profesională superioară (nu sînt absolvenți ai Institutului de educație fizică și sport), ci persoane cu o pregătire medie. Ne întrebăm, în mod firesc, de ce își găsesc refugiul ca „antrenori de judo" niște oameni care au alte meserii? Din păcate, F.R. Judo nu se sprijină pe colaboratorii capabili și îndeosebi pe absolvenții IEFS, care nu au fost prea mult folosiți.

Dacă pe plan competițional apreciem realizările în organizare, în schimb constatăm că nu se amplifică sistemul de stimulare a pregătirii sportivilor prin acordarea centurilor colorate. Aceasta ar avea ca rezultat o pregătire mai temeinică încă de la nivelul cluburilor. Mă refer la acordarea acestor centuri de către o comisie competentă și nu de proprii antrenori. Nu am auzit încă despre vreun concurs special organizat în acest scop (deci nu un shiai).

Cred că îndrumarea tinerilor către sportul de performanță este posibilă numai prin realizarea unei baze de masă. Mulți părinți, care mă cunosc ca promotor al judoului în țara noastră încă din 1957, mi se adresează cu rugămintea să le recomand un antrenor pentru inițierea copilului lor. Răspunsul meu este că nu cunosc vreun centru unde un profesor de educație fizică, spre deosebire de un antrenor oarecare, ar putea asigura cadrul moral-pedagogic necesar (mă refer la inițiere și nu la cluburi sportive).

De asemenea, nu există un material documentar de factură superioară. Pînă acum au fost publicate cîteva cărți de judo care se rezumă doar la instruirea sportivă. Se resimte lipsa unui manual care să trateze problemele antrenamentului sportiv în judo.

Am schițat numai cîteva aspecte pe care le consider esențiale în scopul pregătirii sportivilor români pentru marile concursuri. Ca vechi promotor al acestui sport în România, consider că ar fi utilă o discuție a factorilor de conducere din federație cu puținii (dar bunii) specialiști pe care-i avem.

prof. Florian F. FRAZZEI